

Henrik Wigh-Poulsens prædiken ved åbningsgudstjenesten på Himmelske Dage

Taler

Henrik Wigh-Poulsen
Biskop

Dato

29. maj 2025

Sted

Silkeborg

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt på Himmelske Dage, der er Kirkernes Folkemøde, som i 2025 blev afholdt i Silkeborg.

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 24, vers 13-35

- 1 Kender I det, at der kommer en hen og spørger: kan du kende mig? Og det kan
du faktisk ikke, men mens du så står der på hidsig fisketur i din hukommelses
mudrede vande, så dukker der et eller andet op fra længst forsvundne tider. Du
ser måske et lettere ældet ansigt. Sådan cirka lige så ældet som dit eget. Kendt og
5 ukendt på samme tid. For der inde bagved alle rynkerne og den vigende hårpragt
befinder sig ham eller hende, du kendte engang. Men nogle kilo, og så meget
andet nyt, er kommet til. Det dæmrende tøvende "Ja, men er det ikke...?". Bliver
til et "Åh, jamen det er jo dig!". Og så har I pludselig meget at tale om. Så meget
at spørge ind til og samle op på for sammen at blive klogere på alt dét, der er
10 kommet til siden sidst.

- Da de to disciple gik der på vejen til Emmaus og tredjemanden kom og slog
følge med dem, var de af forståelige grunde så opslugte af deres egen elendighed
og fortvivelse og bristede håb, at de intet så, registrerede og fattede. De sidste
15 dages begivenheder skulle fortælles og genfortælles for at forstås. Først for
hinanden. Siden for følgesvenden. "Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle
forløse Israel", lød det. Som et omkvæd næsten.

- Men den lyttende følgesvend begyndte så at tale og udlægge og forklare med
20 ord, der faldt så godt i deres oprørte hjerter. Som regn i den tørre jord. "Bliv hos
os!", bad de, da han lod til at ville videre. Var der noget kært fortroligt, der
begyndte at tone frem? Var der noget, der dæmrede? Så de noget, fornemmede
de noget, anede de noget kendt der inde bagved, som de fortabt i deres eget, ikke
havde sanset? Måske. Men da han brød brødet, så de det. De så ham. Han var

derinde bagved den fremmede fremtoning. Kærligheden, tilgivelsen, barmhjertigheden, nåden strømmede dem i møde. I mørket på det fremmede sted, på den øde landevej. Verden blev en anden. Der var meget at samle op på.

30 Og lige siden har vi i den kristne menighed, i ordene og sakramenterne mødt og genkendt den opstandne og mærket hjertet brænde i os. Også når vi rodede rundt i vores forvirring eller på fremmede veje og i tiltagende tusmørke. Også når vi var så fortabte i vores eget, at vi ikke orkede at lytte til andre end os selv og se længere end os selv. Han viser sig for at følges med os og lade sig genkende,
35 når hans ord rammer ned i vores træge hjerter og får dem til at gløde, og håbet tændes i os.

Nu skal vi ud og gå og mødes og tale sammen i Silkeborgs gader hen over de kommende dage. Kendte ældede ansigter vil dukke op i mylderet og heldigvis
40 mange flere nye. Vi kommer forskellige steder fra. Mange forskellige veje er vi kommet ad. Vi skal følges en tid, krydse hinandens veje. Og vi skal tale om tiden. Vores tid. Den der vækker så meget bekymring i os. Og vrede. Og splittelse.

For vores tid er en tid, der splitter. Grusomhederne i Gaza og Ukraine.
45 Autokraternes amokløb. Rovdyrenes tid. De sociale mediers rastløse sværme af rasende og krænkede ensomme sjæle. Så mange der ser sig tilbage og vil den enkle verden. Så mange der finder sammen ved at holde andre på afstand. Og så er der alle os, der om vi vil det eller ej, så let **selv** opfanges af polariseringens centrifugalkræfter og blive vrede og hæver stemmen, når vi modsiges.

50 Og når vreden hersker bliver vi både kortåndede og nærsynede. Vores blik låses fast på mobilens strøm af ildevarslenende og opflammende overskrifter eller de iltre opslag på de sociale medier. Vi går i forsvarsposition, prepper og låser døren, og så tager det ene ord det andet. Konspirationsteorier og hadske fantasmer
55 opstår. Vi fortvivler i ensomhed eller finder sammen med dem, der i forvejen er enige med os. Og så kan det blive til både udskamning og udstødelse eller, for den sags skyld, faldende bomber.

Da de to gik der på vejen fra Jerusalem til Emmaus var de af gode grunde **også**
60 fortabt i deres eget, stakåndede og kortsynede. Ikke så meget af vrede som af sorg og fortvivlelse. Verden havde vist sig at være den tomme, mørke, håbsløse og kolde affære, som den nogle gange kan tage sig ud, når den går ud over en. Samtalen mellem dem var som et lukket kredsløb. Intet nyt bragte den. Men så

- 65 kom tredjemanden der og forstyrrede dem og spurgte og forklarede og
perspektiverede og udlagde, og ad den vej begyndte livet og lyset langsomt at
sive ind i deres samtale. Den åbnede sig, og de løftede blikket, og deres hjerter
begyndte at brænde.
- 70 Så lad os, på samme måde, på vores små vandringer rundt på vejene og gaderne
og i kirkerne og boderne og teltene og lokalerne, forstyrre og hjælpe hinanden til
på så mange måder at genkende vores trofaste følgesvend og høre, hvad han
lærte og lærer os. Hjælpe hinanden til at udlægge teksten og diskutere og
fortolke og tale og forstå. Vi må **løfte blikket** og se længere end os selv og vores
75 eget. Og så må vi, som vi nu bedst kan, tage det med os ud, videre, hjem til vores
steder og menigheder og kirker og gentage, at håbet **er** ude af graven. At håbet
er ude at vandre. At håbet **er** levende, lyslevende. Som vi sammen skal synge om
lidt.
- 80 Og det vil jeg ønske for disse himmelske dage, at det bliver en stor modsigelse, en
stor **fed** modsigelse af denne splittelsernes tid. Alt det omkring os der splitter.
Alt det i os der splitter. Ikke at vi skal ud og råbe af tiden eller gøre os bedre end
den, hævet over den. Nej. Vi skal løfte blikket, se længere, åbne ører, vores egne
og andres, for vores trofaste følgesvends ord og gerning og tage imod ham og
85 følges med ham ind i den verden og virkelighed, hvor der er højt til loftet, hvor
lyset falder ind og håbet bor.

Han er ikke gået. Han har ikke efterladt os. Han er der, og jeg håber og ber til, at
du kan genkende ham på din vej.

- 90 *Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.*

- 95
Amen.

Kilde

Manuskript taget fra <https://www.himmelskedage.dk> med tilladelse fra taler

100

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

105

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/henrik-wigh-poulsens-praediken-ved-abningsgudstjenesten-paa-himmelske-dage>

110

115

120

125

130

135

140